

Sygn. akt IV CSK 13/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa Ł. A. B. - następcy prawnego W. B.
przeciwko M. X., E. W. i G. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 lutego 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
3600 (trzy tysiące sześćset) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2012 r., wydanego w sprawie o zapłatę, pozwani M. X., E. W. i G. W. wnieśli skargę kasacyjną, którą oparli na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 385 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. oraz prawa materialnego, tj. art. 917 k.c. w zw. z art. 22 § 2 i art. 51 § 3 k.s.h., art. 65 § 1 i 2 oraz art. 83 § 1 i 2 k.c. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani uzasadnili występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawili w formie trzech pytań:

„- czy w świetle dyspozycji art. 22 § 2 k.s.h. i art. 31 § 2 i 3 k.s.h. wierzyciel legitymujący się prawomocnym wyrokiem zasądającym na jego rzecz od wspólnika spółki jawnej należność będącą zobowiązaniem spółki, w sytuacji gdy wie, że spółka ta nie dysponuje majątkiem pozwalającym na zaspokojenie wierzytelności, jest obowiązany wyczerpać drogę postępowania egzekucyjnego przeciwko spółce żeby wykazać, że egzekucja przeciwko niej jest bezskuteczna i dopiero wtedy wszcząć postępowanie przeciwko temu wspólnikowi, czy też w sytuacji gdy oczywiste jest, że spółka nie dysponuje majątkiem i nie ma możliwości zaspokojenia roszczenia, może wystąpić bezpośrednio przeciwko temu wspólnikowi w oparciu o posiadany tytuł wykonawczy”,

„- czy sąd gospodarczy rozpoznający sprawę cywilną nie ujętą w katalogu spraw gospodarczych zawartym w art. 479¹ k.p.c. i nie podlegającą rozpoznaniu w tym trybie, może skutecznie egzekwować rygor dowodowy określony w art. 479¹² i art. 479¹⁴ i czy oddalenie wniosków dowodowych strony takiego postępowania w oparciu o w/w przepisy stanowi pozbawienie strony możliwości swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.)”.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania bądź o jej oddalenie, a ponadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwani wprawdzie twierdzili, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jednak okoliczności tej nie wykazali.

Wykazanie jej wymagało przedstawienia konkretnego zagadnienia prawnego, które miało w sprawie wystąpić, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz przedstawienia argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym polegają poważne wątpliwości związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu oraz o jego uniwersalnym charakterze, a zatem o tym, że jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań.

Przedstawione pytania nie formułują istotnych zagadnień prawnych w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., stanowiąc jedynie wyraz wątpliwości skarżących w kwestiach w nich zawartych. Pozwani uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania w sposób zbliżony do uzasadnienia podstaw skargi. „Zagadnienia” zostały przedstawione bez wymaganej argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania, że w sprawie pojawił się abstrakcyjny, istotny problem prawny, budzący poważne wątpliwości bądź wywołujący w orzecznictwie rozbieżności, który wymagałby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Ponadto pierwsza z podniesionych w skardze kwestii nie koresponduje

z podstawami skargi. Przepis art. 22 § 2 k.s.h. został powołany w kontekście zarzutu naruszenia art. 917 k.c. w związku z błędną - zdaniem skarżących - oceną ugody, a zatem wiąże się z innym problemem niż przedstawiony w uzasadnieniu wniosku. Natomiast art. 31 § 2 i 3 k.s.h. nie został ujęty w podstawach skargi. Jednocześnie kwestia ta została przedstawiona w oparciu o stan faktyczny, którego Sąd odwoławczy w sprawie nie ustalił, a zatem stan, którego Sąd Najwyższy nie mógł brać pod uwagę (art. 398¹³ § 2 k.p.c.); skarżący opierali się na założeniu, że spółka, której powód był współlnikiem, nie posiadała wystarczającego majątku na zaspokojenie ich roszczeń, mimo że okoliczność ta nie została przez nich wykazana.

Jeśli chodzi o dwie pozostałe kwestie, to wiążą się one z postępowaniem przed Sądem pierwszej instancji, a skarżący nie powołali w prawnoprocesowej podstawie skargi przepisów dotyczących postępowania przed Sądem drugiej instancji, które pozwalałyby do kwestii tych się odnieść. Jednocześnie oczywistość odpowiedzi na postawione pytania samodzielnie wykluczała możliwość skutecznego powołania się na nie w celu przekonania, że w sprawie wystąpiły istotne zagadnienia prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wobec niestwierdzenia przyczyn przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych powodowi orzeczono stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.

aw

jw